

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **R. A.**, nar. , státní příslušnost , t. č. Pobytové středisko K., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014, č. j. OAM-47/LE-BE02-LE21-2014

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 8. 7. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014, č. j. OAM-47/LE-BE02-LE21-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce žalobu odůvodnil zejména tím, že v České republice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak této nebylo vyhověno. Žalobce se domnívá, že ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník řízení zkrácen na svých právech. Žalovanému vytýká porušení § 12, § 14, § 14a zákona o azylu s čl. 10 odst. 1 písm. d)

směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) ve spojení § 2 a 3 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu, Evropské úmluvy a kvalifikační směrnice. Uvedl, že v průběhu správního řízení v zásadě uváděl dva důvody pro podání žádosti, a to diskriminaci a společenskou šikanu z důvodu příslušnosti ke katolické víře a zdravotní důvody.

Žalobce namítal, že si žalovaný neopatřil relevantní podklady a při svém rozhodování opominul skutečnost, že má odůvodněný strach z pronásledování pro své náboženské vyznání, když již v průběhu správního řízení uváděl i velmi konkrétní případy toho, jakým způsobem byl pronásledován, když jej muslimští příslušníci armády pro jeho vyznání dvakrát či třikrát zavřeli na 20 dní do tábora.

Žalobce rovněž poukázal na špatný zdravotní stav, který by se v případě návratu do vlasti prudce zhoršil, což však žalovaný nevzal v úvahu při hodnocení azylu z humanitárních důvodů.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť neprokazuje, že by žalovaný porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu, a odkázal na obsah správního spisu, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Podle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona, či že by mu svědčily důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 či § 14b zákona o azylu. Proto žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena.

Předně se žalovaný zaměřil na to, zda je žaloba projednatelná, zejména zda byla podána včas. Žalovaný vycházel z předpokladu, že žaloba nebyla patrně podána včas, neboť soud neobdržel předmětnou žalobu datovanou dnem 21. 6. 2014 ve stanovené patnáctidenní lhůtě. Lhůta k podání obžaloby uplynula dne 4. 7. 2014, avšak soudu byla doručena až dne 8. 7. 2014. Žalovanému však nebylo známo, kdy byla zásilka předána k poštovní přepravě.

K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný konstatoval, že ve svém rozhodnutí vycházel kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru rovněž z Výroční zprávy Human Rights Watch – Alžírsko ze dne 21. 1. 2014, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Alžírsku za rok 2013 ze dne 27. 2. 2014, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Alžírsku ze dne 20. 5. 2013 a infobanky České tiskové kanceláře „Země světa, Alžírsko“.

Žalovaný zdůraznil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, že azyl je institut zcela výjimečný a neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Stejně tak, jako nepředstavuje univerzální nástroj pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel.

Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti byl pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu. A pokud jde o § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci ve vlasti hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů, tedy z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Skutečnosti uvedené žalobcem, tedy že byl příslušníky armády – muslimy dvakrát zavřen do tábora na 20 dní, a pak byl propuštěn, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit, neboť svědčí pro to, že se jednalo spíše o nátlak. Nelze souhlasit, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro své náboženské vyznání, pokud byl na něj v minulosti vyvíjen nátlak z důvodů jeho vyznání, pak se jednalo o exces, který není státními orgány Alžírské demokratické republiky organizován ani podporován, k němuž v ojedinělých případech může dojít i v demokratických a vyspělých státech. Žalobce sám uvedl, že byl vždy po nějaké době propuštěn a že se jednalo spíše o prostředek nátlaku. Žalobce se však nepokusil domáhat se státních orgánů své země svých práv a nápravy, jednání příslušníků nenahlásil, ani na ně nepodal stížnost, přestože je takový postup možný. Dle aktuálních zpráv o zemi původu nejsou osoby vyznávající křesťanské náboženství v Alžírsku pronásledovány, Ústava zakotvuje svobodu vyznání a zakazuje diskriminaci z důvodu náboženského vyznání, nemuslimové mohou pracovat ve státní správě a zastávat i vysoké úřady. Konverze a odpadnutí od islámu nesou trestnými činy a římsko-katolická církev, ke které se žalobce hlásí, je oficiálně uznanou církví. Tvrzení žalobce o hrozbě pronásledování pro jeho vyznání, nemá na základě zmíněných zpráv objektivní základ a je pouhou domněnkou. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém daného státu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 38/2003). Žalovaný zdůraznil, že žalobce napadení ani zastrašování osobami muslimského vyznání nenahlásil policii, ani jiným orgánům státu, nijak se nedomáhal ochrany ze strany státu, pouze uvedl, že policii nic nehlásil, protože by to nemělo smysl. Stran námitky na dotaz týkající se znalostí žalobce o katolické víře žalovaný uvedl, že věrohodnost žalobce je důležitým faktorem, který je správní orgán ve svém rozhodování zohlednit. Správní orgán tak nepochybil, ani nejednal v rozporu se zákonem, pokud takové otázky žalobci kladl, z jeho odpovědí pak vyvodil své pochybnosti, zda žalobce skutečně konvertoval ke křesťanství. Z rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný, přes pochybnosti, tvrzeními žalobce podrobně zabýval a obstaral si informace o situaci křesťanů v Alžírské demokratické republice.

Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, když podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, je udělení azylu z humanitárních důvodů na volné úvaze správního orgánu, kdy soudu naplnění humanitárních důvodů přezkoumávat nepřísluší. V této souvislosti žalovaný doplnil, že v rámci správního řízení správní orgán řádně zjistil a náležitě posoudil osobní situaci žalobce, jeho zdravotní stav a situaci v zemi původu, kdy závěry správního orgánu jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které v tomto směru žalovaný odkázal.

Žalovaný se tvrzenými zdravotními důvody žalobce pečlivě zabýval a neshledal, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobce v minulosti prodělal operaci tříselné kýly, má potíže se zrakem a vysokým krevním tlakem. Sám sice uvedl, že se necítí dobře a že je celkově vyčerpan, toto však nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany. V současné době zdravotní stav žalobce není život ohrožující a nebrání vycestování žalobce zpět do země původu. Skutečnost, že dostupnost či úroveň zdravotní péče je v zemi původu žadatele nižší či nákladnější, není možné považovat za azylově relevantní, když ostatně ani v České republice není lékařská péče bezplatná. Žalobce dále podotkl, že jeho povinností je vycházet z tvrzení žalobce stran jeho zdravotního stavu a že není ani oprávněn nahlížet do zdravotní dokumentace bez souhlasu žalobce. Ten však nepředložil správnímu orgánu žádnou lékařskou zprávu, která by mohla být použita jako podklad v řízení, nic namítal ani proti zprávě, kterou opatřil žalovaný sám. Žalovaný tak dostal plně své povinnosti, když si opatřil jako podklad lékařskou zprávu ze dne 20. 3. 2014, kde je výslovně uvedeno, že žalobce je schopen případného návratu do vlasti a sám zdravotní službu doposud nevyhledal. K tomu žalovaný dodal, že žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu má přístup k lékařské péči v pobytovém středisku, kde pobývá, a je účastníkem veřejného zdravotního pojištění, léčba je tedy pro něj maximálně dostupná, a to i finančně.

K námitce, že žalobci hrozí v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu žalovaný uvádí, tato žalobci nehrozí, neboť ze strany státní moci v tomto směru žádné potíže žalobce nikdy neměl a ani mu v případě návratu do země původu nehrozí. Pokud jde o žalobcovu obavu z možného nátlaku, který by na něj mohl být ve vlasti vyvíjen, pak se nejedná o reálně hrozící vážnou újmu ze strany státních orgánů, nýbrž patrně o obavu z excesivního chování soukromých osob. Žalobce se dle vlastního vyjádření ani v minulosti nevyvinul byt' minimální snahu domoci se svých práv, neoznámil nátlak policii, či nadřízeným státním orgánům, ani se nepokusil svou situaci vyřešit vnitřním přesídlením v rámci vlasti. V případě návratu mu nic nebrání v tom, aby se v případě jakýchkoliv dalších konfliktů či pokusů soukromých osob o nátlak obrátil na státní orgány své země, které jsou schopny a ochotny mu ochranu poskytnout.

Nad rámec žalobcových námitek žalovaný dodal, že dle zpráv v zemi původu žalobce nemá zastupitelský úřad informace o tom, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po svém návratu do vlasti vystaveni postihům ze strany státních orgánů či byli jinak znevýhodňováni.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, proto navrhl, aby soud žalobu buď odmítl pro opožděnost, nebo jako nedůvodnou zamítl.

Ze spisu správního orgánu soud zjistil dále uvedené skutečnosti.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č. j. KRPA-99116-14/ČJ-2014-000022, rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 6. 3. 2014 byl hlídkou Odboru cizinecké policie kontrolován cizinec, který se prokázal cestovním dokladem, a to ID kartou Řecka č. , znějící na jméno V. V., nar. , státní příslušnost Řecko. Tato karta byla cizinci dle § 117 odst. 1 písm. c) citovaného zákona zadržena, jelikož na uvedený doklad je veden záznam v SIS jako věc hledaná. Dne 10. 3. 2014 bylo zjištěno, že se jedná o pozměněný doklad. Následně byl cizinec prokazující se touto identifikační kartou Řecka dne 11. 3. 2014 zajištěn. Cizinec do protokolu o podaném vysvětlení ke své identitě uvedl, že se jmenuje A. A.. Později vypověděl, že jeho skutečné jméno je A. R. a že je státním příslušníkem Alžírsko. Lustrací v dostupných systémech Ministerstva vnitra ČR a Policie ČR nebylo zjištěno, že by cizinec pod touto identitou byl oprávněn pobývat na území České republiky. Správním orgánem bylo zjištěno, že nejméně od 1. 1. 2014 do 11. 3. 2014 pobýval na území České republiky neoprávněně - bez platného víza a platného cestovního dokladu. S ohledem na skutečnost, že na území České republiky a do schengenského prostoru vstoupil žalobce neoprávněně a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti, je důvodnou obavou, že bude mařit nebo ztěžovat výkon úředního rozhodnutí, a proto byl shora citovaným rozhodnutím zajištěn.

Podáním ze dne 19. 3. 2014 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je svobodný, bezdětný. Z Alžírsko odjel v roce 1997, neboť tam byla v té době občanská válka, nejprve do Turecka a posléze do Řecka, kde pobýval do října 2013. V říjnu 2013 šel pěšky do České republiky, stopem přes Makedonii, Srbsko, Maďarsko, Slovensko, cestoval bez pasu, pouze měl řecký průkaz totožnosti. Je katolického náboženského vyznání, není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že již dlouho žil v Evropě. Kdyby se do Alžírsko vrátil, měl by tam problémy, neboť přestoupil na katolickou víru. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že není dobrý, má vysoký krevní tlak, chodí k lékaři, je po operaci kýly a má problémy.

Ministerstvo Vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, vydalo dne 20. 3. 2014, rozhodnutí č. j. OAM-47/LE-BE02-PS-2014, podle kterého je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. až do vycestování, maximálně však do 18. 7. 2014. Proti tomu rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla Krajským soudem v Praze rozsudkem ze dne 11. 4. 2014 č. j. 44 A 16/2014-16 zamítnuta.

Dne 21. 3. 2014 proběhl podle § 23 odst. 1 zákona o azylu s žalobcem za přítomnosti tlumočníka pohovor, ve kterém uvedl zejména dále uvedené skutečnosti. V zemi původu po ukončení studia byl v roce 1976 povolán na vojnu, kam však nenastoupil. Skrýval se, než

v roce 1977 odjel do Španělska, kde měl legální pobyt, pracoval v zemědělství. Poté cestoval po Evropě až do roku 1984, cestoval na svůj pas, pracoval příležitostně. Od roku 1984 do roku 1990 žil v Tunisu, pracoval příležitostně. Mezitím na krátkou dobu se vrátil zpět do Alžírsku. Následně žil do roku 1996 ve Francii, než se vrátil zpět do Alžírsku, neboť byl nemocen. Poté vypukla v Alžírsku občanská válka, hranice byly zavřené, přesto se mu v říjnu 1997 podařilo odjet, cestoval na svůj pas. Přes Turecko se dostal do Řecka, kde dlouhodobě pobýval do roku 2013. Nevěděl, kdy končila platnost jeho pasu, vyhodil ho někdy v roce 2002. Poté žil bez dokladů, pracoval příležitostně. V říjnu 2013 chtěl odjet kvůli zdravotnímu stavu do Anglie za kamarádem. Do Alžírsku se vrátit nemůže, protože je katolík, v Alžírsku by byl jeho život ohrožen. V Evropě žije již dlouho, chtěl by se zde usadit. Svého nelegálního pobytu si byl vědom. O možnosti podat tuto žádost se dozvěděl po svém zadržení cizineckou policií. V zemi původu měl problémy s armádou, neboť dezertoval, to však již pominulo. Měl problémy i z důvodu svého náboženského přesvědčení, neboť je katolík.

Dne 13. 6. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. V odůvodnění rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zrekapituloval předešlou fázi řízení, kdy zejména poukázal na obsah žalobcem uváděných (v písemné žádosti a v následném pohovoru) skutečností pro udělení mezinárodní ochrany, které pak pečlivě hodnotí z hlediska jejich právní relevance pro vyhovění žádosti. Při hodnocení žalobcem uváděných skutečností správní orgán rovněž přihlédl k informacím shromážděných v průběhu správního řízení o politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce. V této souvislosti správní orgán vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 108211/2013-LPTP ze dne 19. 7. 2013, Výroční zprávy Human Rights Watch – Alžírsko ze dne 21. 1. 2014, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Alžírsku za rok 2013 ze dne 27. 2. 2014, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Alžírsku ze dne 20. 5. 2013 a infobanky České tiskové kanceláře „Země světa, Alžírsko“, kdy tyto dokumenty jsou součástí správního spisu. Podstatný výtah z uvedených dokumentů správní orgán zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Po hodnocení správní orgán dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že se obává pronásledování kvůli křesťanské víře a také kvůli tomu, že je Berber. Správní orgán konstatoval, že strach žadatele z pronásledování pro jeho náboženské vyznání je neodůvodněný. Správní orgán vyslovil pochybnost nad tím, zda žalobce opravdu konvertoval ke křesťanství, neboť v průběhu pohovoru nebyl schopen odpovědět na základní otázky týkající se křesťanské víry. I strach žalobce z pronásledování pro jeho berberskou národnost označil žalovaný za neodůvodněný. Žalobcem tvrzené důvody tak pod § 12 zákona o azylu nespádají. Správní orgán dále konstatoval, že žalobce rovněž nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a podle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárních důvodů). Při posuzování možnosti udělit humanitární azyl

správní orgán přihlédl k sociální, rodinné a k ekonomické situaci žalobce, k jeho věku a zdravotnímu stavu. Správní orgán neshledal žádný důvod pro udělení humanitárního azylu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále plyne, že správní orgán se zabýval otázkou, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž došel k negativnímu závěru. Svůj závěr opřel zejména o informace získané ze shora uvedených dokumentů, jejichž obsah je v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozebrán. Pokud je o možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, tak ani v tomto případě nelze pro nenaplnění zákonných podmínek žalobci ochranu udělit.

Soud, poté co ověřil, že žaloba, která byla poštovní přepravě podána dne 4. 7. 2014, byla podána včas, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, čímž porušil ustanovení § 2 a § 3 správního řádu. Podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Co se týče této žalobcoví námitky, musí soud konstatovat její nekonkrétnost. Žalobce v žalobě nijak nerozvádí, nespecifikuje ani neodůvodňuje mezery ve skutkových zjištěních učiněných žalovaným. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Avšak ani v tomto případě žalobce nijak nepřiblížil, k jakým konkrétním skutečnostem správní orgán nepřihlédl.

K výhradám žalobce pak soud uvádí, že z obsahu spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že se správní orgán pečlivě zabýval všemi žalobcem uváděnými skutečnostmi a hodnotil je optikou znění zákona o azylu a příléhavé judikatury, přičemž přihlédl k informacím zjištěným v rámci správního řízení. Jak konstatoval správní orgán, z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla neochota žalobce vrátit se do vlasti, neboť žalobce má v případě návratu obavu o svou budoucnost (vyznává křesťanské náboženství). Tento důvod však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, neboť podle zmíněného ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pak zákon o azylu v § 2 odst. 8 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo

podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

V případě žalobce nejde o „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu, tedy neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Tvrzené obavy z pomsty ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Avšak žalobce ve správním řízení sám uvedl, že šlo spíše o nátlak příslušníků armády muslimského vyznání a že se ani nepokusil domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů své země, přestože je takový postup možný. Z uvedeného je zřejmé, že žalobcova situace se na vyjmenované případy nevztahuje a nelze ji zákonným důvodům pro udělení azylu podřadit.

Žalobce v žalobě dále vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím ohledně neudělení azylu z humanitárních důvodů. K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu odkazuje soud na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se obdobnými otázkami již zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze uvést např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48 (dostupné na www.nssoud.cz). V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je pouhý přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu.“*

Žalobce v této souvislosti poukázal na špatný zdravotní stav a nedostupnost odpovídající léčby v zemi jeho původu. Pokud jde o tato tvrzení, dospívá soud k závěru, že ve vztahu k nim učinil žalovaný způsobem, jenž neodporuje procesním předpisům, dostatečná skutková zjištění. Vycházet při tom mohl pouze z tvrzení, která žalobce uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovoru a dále ze zdravotní dokumentace žalobce, k jejímuž nahlédnutí udělil žalobce souhlas. S ohledem na vyjádření lékařky ze dne 20. 3. 2014 neměl žalovaný důvod pro podrobnější vyšetřování zdravotního stavu žalobce, neboť nálezy byly negativní, žalobce se k vyšetření nedostavil, není pravdou, že před několika lety prodělal operaci kýly, neboť tuto operaci prodělal již v dětství, nyní má sice recidivu, ale kýla je klidná a nebolestivá. Žalobce ve správním řízení nic ohledně úrovně zdravotní péče v zemi původu nenamítal a nesdělil ani, z čeho by vyplývalo, že jeho zdravotní stav vyžaduje specializovanou či ve vlasti nedostupnou léčbu. Humanitárním důvodem pro udělení tohoto typu azylu však nemůže být pouhá skutečnost, že žadatel trpí onemocněním, když v případě

žalobce dle lékařské zprávy nejde o onemocnění život ohrožující, které by mu bránilo ve vycestování. Vzhledem k tomu, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, může se soud v tomto ohledu zabývat pouze tím, zda úvaha správního orgánu o důvodech neudělení humanitárního azylu vychází ze skutečností zjištěných v souladu se zákonem. Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě. Soud proto ani v tomto směru žádné pochybení žalovaného nezjistil.

Soud neshledal žádné pochybení správního orgánu, ani pokud jde o závěr o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci, neboť ani podle soudu žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma, s níž zákon o azylu udělení doplňkové ochrany spojuje. V tomto směru proto odkazuje na výstižné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, žalovaný učinil dostatek skutkových zjištění a z nich vyvodil správný právní závěr, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12, ani doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. prosince 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 19. 12. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková